

میدان، به مثابه ارکستر ملی ایران

میں نے انہیں دیکھا: وہ فراموش:

باشیم! واقعیت آن است که این همه‌گویی‌ها صرفاً اجرای یک قطعه موسیقایی نیستند، بلکه به نوعی احضار یک «روح مشترک» از دل حافظه تاریخی، تجربه‌های مشترک و احساسات جمعی است. در لحظه، خود را در صداها متجلی می‌کند. در چنین موقعیتی، فردیت‌ها نه حذف، بلکه در یک کل بزرگ در معنا پیدا می‌کند؛ گویی هر صدا، بخشی از یک پیکره واحد است.

میدان در این ایام به مثابه ارکستر ملی ایران عمل می‌کند که بدون حتی حضور رهبر ارکستر روی سن.

آگاهی تاریخی و فعال سازی حافظه جمعی ارتقا می یابد. دیگر با یک «اثر» مواجه نیستیم، بلکه با یک «تجربه» ظریف؛ تجربه ای که در آن، گذشته و حال در هم می آمیزند و در قالب صدا، دوباره زنده می شوند. شاید بتوان گفت آنچه در این همخوانی ها رخ می دهد، چیزی فراتر از موسیقی است؛ تجلی یک «ما»ی جمعی؛ مایی که در دل تفاوت ها شکل می گیرد. در صداها به وحدت می رسد و خود را به عنوان یک نیروی زنده و اثرگذار به نمایش می گذارد.

۲۷
بہشت
ازدی

کتابخوان

مهربانی اخترنہم

چکامہ

عباس احمدی

روز

رتازه منتشر شده کانون هنر انقلاب اسلامی

داستان ناتمام

کوله پشتی ها هیچ وقت کوله پشتی های میسبکی نمی شوند. آن ها که روزی حامل دفتر و کتاب و مداد بودند، حالا حامل خاطره ای جمعی اند که معنا و مفهوم کوله پشتی را تا سالیان سال دستخوش تغییر می کنند. اشیاء اغلب بی صدا زندگی می کنند. تا زمانی که حادثه ای بزرگ آن ها را از جای معمولی بیرون نکشد. همان طور بی صدا هم به زندگی ادامه می دهند. اما وقتی حادثه ای زار می رسد.

کوله پشتی ها هیچ وقت کوله پشتی های همیشگی نمی شوند. آن ها که روزی حامل دفتر و کتاب و مداد بودند. حالا حامل خمر و جمعی اند که معنا و مفهوم کوله پشتی را تا سیالیان سال دستخوش تغییر می کند. اشیاء اغلب بی صدا زندگی می کنند. تا زمانی که حادثه ای بزرگ آن ها را از جای معمولشان بیرون نکشد. همان طور بی صدا همه زندگی ادامه می دهند. اما وقتی حادثه از راه می رسد.

بدونویی از سخنان
فان کرد: دشمنان
ت‌های ما هستند.
آمریکا و تحلیل‌گر
ی کمی نیست که
پیلماسی و نحوه
او مقام‌های ارشد
مان طور که بارها
س هر موضوعی که
نیان هرگز در برابر

من دخیل بود.»

واکنش افسر بازنشسته ارتش آمریکا به سخنان عباس عراقچی در اجلاس بریکس

ایرانیان از دیپلمات‌های ما پخته‌ترند

نگاه دیگران

نگاه دیگران